

Em Chọn Nơi Này

Lưu Anh Vũ

Chương 2

Sáng hôm sau Toại điện thoại xuống phòng vật tư mời Chi khi nào rảnh lên Văn phòng chi uỷ gặp Toại để bàn một số chuyện. Chi đã đoán biết việc gì rồi nên nàng đi thẳng lên gặp Toại ngay.

- Chào đồng chí. Đồng chí gọi tôi?
 - Vâng chào đồng chí. Mời đồng chí ngồi. Mời đồng chí xơi nước.
 - Cám ơn đồng chí.
 - Để không làm mất thì giờ của đồng chí tôi sẽ đi thẳng vào vấn đề là tôi chỉ muốn nhắc nhở đồng chí nên cẩn thận và hạn chế việc quan hệ với thành phần nguy quân nguy quyền, vì đó không phải là thành phần tốt. Hơn nữa đứng trên lập trường quan điểm, thì những quan hệ không rõ ràng sẽ có ảnh hưởng xấu đến tương lai chính trị của đồng chí.
 - Thưa đồng chí, qua những phát biểu của đồng chí, tôi xin có ý kiến như thế này: thứ nhất, bây giờ đang là giờ chính quyền, không phải giờ sinh hoạt chi bộ, đồng chí gọi tôi giờ này là sai nguyên tắc, nhất là để giải quyết những vấn đề không cấp bách. Thứ hai, đồng chí dựa vào tiêu chí nào để xác quyết một người nào đó tốt hay xấu. Chả nhẽ chúng ta đã tuyển những người xấu vào đây làm công nhân. Hơn nữa từ ngày làm cho cơ quan này anh ta chưa hề ăn cắp.
 - Đồng chí có ý gì khi phát biểu như thế?
 - Ý gì thì đồng chí có thể tự liên hệ để hiểu. Và nếu không còn gì nữa thì xin phép đồng chí tôi phải trở về phòng để làm việc.
- Khi Chi ra khỏi phòng, Toại mới thấy mình vừa đánh thức một con hổ đang ngủ.

Hôm sau, 12 công nhân bốc vác được lệnh bốc 120 ống cống lên xe tải để chuyển đến công trình thuỷ lợi Suối Sâu. Kiệt chia toán làm 2 nhóm, mỗi nhóm 6 người. Nhóm A do Kiệt hướng dẫn, nhóm B do Bình. Trong lúc đang nghỉ giải lao thì có người chạy đến cơ quan báo tin là ba của Bình đã được trả tự do. Bình liền 3 chân 4 cẳng phóng xe đạp chạy về nhà để lại anh em ngỡ ngác nhìn số ống cống còn ngổn ngang trên hiện trường lao động. Kiệt điều một người từ nhóm mình sang nhóm B để thế Bình. Nhóm A của Kiệt chỉ còn 5, hai người trên sàn xe để kéo, ba người dưới đẩy lên. Vì chỉ 2 người nên yếu thế, 1 người bị trượt chân khiến ống cống mất thăng bằng, xoay nghiêng và lăn xuống. Hai người kia nhảy kịp riêng Kiệt chạm chân nên bị ống cống cán qua bắp chuối chân trái, sưng vù, máu tụ bầm đen. Tai nạn lao động được báo ngay cho Chi. Cô tức tốc điều 1 xe pick-up truck đưa Kiệt đến Bệnh Viện Tỉnh và đích thân cô áp tải Kiệt. Bác sĩ cho chụp X ray và cho biết Kiệt chỉ bị chấn thương phần mềm. Đồng thời cho biết chỉ cần uống aspirine giảm đau, cortisone chống sưng tấy từ 3 đến 5 ngày Kiệt có thể xuất Viện và đi lại bình thường. Nhưng bác sĩ chỉ cho toa, còn bệnh nhân phải tự mua thuốc. Chi đã lấy toa đi mua ngay cho Kiệt bằng tiền túi của mình.

Nghे tin Kiệt bị thương, thay vì chỉ thị cho ban đời sống cử người đến thăm viếng Kiệt thì đích thân Toại đi thăm, và đứng như Toại nghĩ, Chi đã túc trực bên giường bệnh để săn sóc Kiệt. Thấy Chi, Toại muốn nổi điên lên nhưng chợt nhớ đây là Bệnh Viện nên Toại tỏ ra ân cần hỏi thăm Kiệt và hứa sẽ chỉ thị cho phòng tài vụ xuất quỹ hỗ trợ cho Kiệt trong lúc nằm Bệnh Viện để chi dụng. Đối với Chi, tai nạn xảy ra là một rủi ro, nhưng dù sao cũng là cơ hội tốt cho Chi được cận kề bên Kiệt, tô thêm chất keo kết chặt 2 quả tim yêu. Còn Kiệt cứ trách ông Trời sao cứ xuôi khiến đưa mình vào vòng tay của một cô gái đến từ bên kia chiến tuyến, như là vòng bi lụy của ái tình đang đưa Kiệt vào một con đường hầm không lối thoát. Rồi mai đây khi Kiệt đã trôi sang bên kia bờ đại dương, Chi ở lại, ai khổ hơn ai? Hoặc một ai đó thấy Kiệt diễm phúc hơn họ, được bàn tay của Chi ân cần chăm sóc, đâm ra ghen tức và sẵn sàng vung tay để đưa Kiệt về bên kia thế giới.

Về đến Sở, Toại liền gặp Giám đốc Du và đề nghị sa thải Bình với lý do tự ý rời hiện trường lao động, không xin phép gây hậu quả nghiêm trọng. Du là Giám Đốc Sở, ông ta xét thấy vấn đề có gì nghiêm trọng lắm đâu. Ông rất hiểu tâm trạng của một người khi nhận được một tin vui lớn lao như vậy. Và lại, tai nạn xảy ra chính là do người trưởng toán không khéo léo tái phối trí nhân sự cho hợp lý. Tóm lại Bình là nguyên nhân xa, Kiệt là nguyên nhân gần. Chỉ nên cho họp tổ phê bình, kiểm điểm và rút kinh nghiệm là đủ rồi. Nhưng vì Toại là Bí Thư Chi Bộ Sở nên ông đành phải chịu lép vế và ký quyết định sa thải Bình. Đảng lãnh đạo mà!

Bình về đến nhà thì thấy bà con lối xóm ùn ùn kéo đến vây kín xung quanh nhà để hỏi thăm. Bình bước vào ôm cha khóc sụt sùi. Giá như gặp cha ở ngoài chắc không tài nào nhận ra được: tóc ông bạc trắng, răng rụng gần hết, thân hình chỉ còn bộ xương. Ông thều thào nói:

- Ba được về vì họ biết là ba không còn sống được bao lâu nữa. Ba bị lao ở giai đoạn cuối rồi con à. Bình tưởng chừng như sét đánh bên tai mình nhưng cố trấn tĩnh:

- Bệnh lao không phải là nan y đâu ba. Ba được tự do rồi mình sẽ có nhiều cơ duyên để chữa bệnh mà. Ba cứ vui và lạc quan thì bệnh tật sẽ qua thôi.

Chiều hôm đó Bình tranh thủ mang giấy ra trại của cha mình để đến trình báo địa phương. Trong giấy ghi rõ đương sự được "tạm đình chỉ học tập cải tạo vì lý do sức khỏe". Công An xã đồng ý cho ông Nguyễn Thanh An được miễn đích thân trình diện nhưng đã trịnh trọng nhắc lại lời cam kết của bà An là "*chúng tôi sẵn sàng đi kinh tế mới với điều kiện chồng tôi được trả tự do và cùng đi*". Bình thấy thua rồi: Lý của kẻ mạnh bao giờ cũng thắng. Câu ngụ ngôn bất hủ của Lafontaine.

Hôm sau Bình trở lại làm việc, định bàn với Kiệt tìm cách để gỡ thế kẹt này, nhưng vừa đến nơi nghe mọi người kể lại sự việc hôm qua, Bình tá hỏa, đạp xe lên Bệnh Viện Tỉnh. Nhưng vừa ra đến cổng đã bị bảo vệ chặn lại và bảo anh ta vào gặp trưởng phòng vật tư gấp. Vào đến nơi thấy Chi cầm trên tay một bao thư và nói với Bình: Tôi rất thông cảm cho anh sự việc ngày hôm qua. Nhưng rất tiếc Ban Giám Đốc đã quyết định kỷ luật buộc anh thôi việc. Tôi chỉ biết chia buồn cùng anh vì đã không che chở nổi cho anh. Anh cảm quyết định thôi việc đến phòng tài vụ nhận lương tháng này và tôi xin nói lời chia tay cùng anh. Bình lão đảo đạp chiếc xe đạp lên Bệnh Viện mà cảm thấy đường hôm nay xa quá. Phúc họa khôn lường. Cha được về, nỗi vui chưa trọn vẹn thì bị áp lực đi kinh tế mới. Định dựa vào cái mác công nhân viên Nhà Nước để bám trụ lại Thị Xã thì bị đuổi việc. Trời ơi! Nếu Thiên đường Cộng sản là đây thì xin ngài cho con xuống ngay tận cùng địa ngục vì con không còn gì để mất nữa!

Thấy Bình đến, Kiệt mừng quá:

- Sao, ông già về đến nhà có khỏe không?
- Chuyện quan trọng nhất bây giờ là tình trạng của mày ra sao đã?
- Chân tao chỉ bị chấn thương phần mềm, thuốc men vài hôm là có thể đi lại bình thường. Còn ông già thế nào?

Bình kể hết cho Kiệt nghe chuyện Bình bị đuổi việc, thế bí của gia đình trong lúc này với một tâm trạng đầy bi quan nhưng Kiệt nhắc Bình câu châm ngôn mà bất cứ một Sĩ Quan QLVNCH nào cũng phải nằm lòng là: "nghịch cảnh là vực thẳm cho kẻ yếu đuối, là nấc thang cho kẻ anh tài". Bây giờ tạm thời mày thuyết phục gia đình lùi một bước đi. Đi kinh tế mới thì cứ đi. Biết đâu lên đó không khí trong lành, tốt cho người bệnh phổi. Nhưng trước khi đi hãy đến phòng khám ngoài giờ của Bác Sĩ Minh, chuyên khoa phổi để khám, chụp X ray xong đề ra kế hoạch điều trị cụ thể cho ông già. Chi phí tốn kém đừng lo. Mày cần bao nhiêu cứ nói. Gia đình tao đủ sức chi viện. Bước đầu là như vậy. Khi cuộc sống tạm ổn thì tao sẽ tính tiếp cho mày bước thứ hai, kể cả giải pháp hai thằng cùng vượt biên. Bây giờ trong túi tao có khoảng 1000 đồng, mày cầm đỡ về đưa ông già đi khám bệnh ngay đi. Vài hôm nữa xuất viện tao sẽ xin nghỉ thêm ít bữa để phụ lo với mày.

Bình vừa về thì Chi đến, mang cơm nước, trái cây cho Kiệt và hỏi:

- Anh thấy có đỡ nhiều so với hôm qua không?
- Mỗi lần em đến với anh thì cơn đau dường như biến mất, nhưng lúc em đi rồi thì nó lại buốt nhói lên tận trái tim.
- Anh khéo tán gái lắm. Đã mấy cô chết vì cái miệng anh rồi?
- Mới chỉ một cô thôi.
- Cô nào thế?
- Cô Bắc Kỳ nhỏ nhỏ, thiếu mái tóc "đờ mi gác xông".
- Còn lâu. Không biết ai chết vì ai à.
- Thôi vậy hai đứa mình sẽ cùng chết cho nhau nhé.
- Không được, chết như vậy sẽ có người sung sướng đấy.
- Ai?
- Lão Toại.
- Không đâu, lão chỉ sung sướng khi một mình anh chết. Còn nếu em chết cùng anh thì Lão sẽ đỡ sống

dở chết chứ chẳng sung sướng gì đâu.

- Có lẽ anh nói đúng. Sáng nay Lão mới sạc em một trận nữa, cấm không cho em bỏ việc để đi thăm anh trong giờ hành chính.
 - Lão cấm cũng phải.
 - Ô hay, anh nói thế mà nghe được à?
 - Chứ ai đòi một cô trưởng phòng xinh đẹp lại đi chê ông phó giám đốc để yêu anh chàng bốc vác.
 - Anh còn nói kiểu đó là em phang cho anh gãy thêm một chân nữa ngay bây giờ đây này.
 - Đó là điều anh mong.
 - Tại sao?
 - Mới chỉ bị một chân mà đã được em cưng chiều như vậy, nếu bị cả hai chân thì có mười Lão Toại cũng không ngăn được em bỏ cả việc Nhà Nước để quán quýt bên anh. Còn hạnh phúc nào hơn cho anh nữa không?
 - Anh quá tự tin rồi đó. Nhưng . . . Nói cho cùng thì anh cũng xứng đáng để có quyền tự tin mà. Thôi anh ăn đi. Em về Sở. Chiều em trở lại. À này anh, anh đã báo tin cho gia đình chưa?
 - Anh không muốn gia đình lo lắng trong khi anh không bị nặng lắm. Nên thôi. Vả lại. . . anh đã có em.
 - Anh tính vậy cũng được, thôi em về nhé.
- "Vả lại anh đã có em", câu nói đã khiến Chi quên hết mệt nhọc để đạp xe trên đoạn đường dài giữa mùa hè gay nắng.

Chi về đến Sở trước giờ làm việc buổi chiều. Toại nhìn thấy và biết Chi từ đâu về nhưng không tìm được lý do gì để "sạc", Toại đành nghĩ ra cách khác. Toại để ý thấy khi đi làm Kiệt thường đeo ba lô để đựng thức ăn, nước uống, vớ, sách báo... Toại định sẽ đánh máy một số truyền đơn chống cộng, cho người lén nhét vào ba lô Kiệt. Xong chiều tan Sở Toại chỉ thị cho bảo vệ kiểm tra đột xuất tư trang công nhân ra vào Sở để bảo đảm an ninh thì cái gai Kiệt coi như đã nhỏ. Và Toại mong chờ ngày Kiệt trở lại làm việc.

Sau 5 ngày điều trị, Kiệt đã đi đứng bình thường, tuy máu bầm vẫn còn nhưng đã hết sưng, mai là ngày xuất viện. Kiệt đi tới lui ngoài hành lang để dần gân cốt sau mấy ngày không hoạt động thì Bình đến và cho biết sau 3 liều thuốc Rimifon INH ông già đã đỡ hơn và xã đã phát lệnh cưỡng chế đi Kinh tế mới Rạch Bắp thuộc xã An Điền huyện Bến Cát vào ngày thứ hai tuần sau. Nhưng tối hôm đó Cường, con Bác Năm Bền, chạy Honda đến Bệnh Viện bảo Kiệt lên xe về gặp Bác gấp. Kiệt về đến nhà Bác Năm thì được Bác cho biết kể từ giờ phút này nhà Bác coi như nội bắt xuất, ngoại bắt nhập. Chuyến vượt biên đã được chuẩn bị chu đáo 3 tháng nay. Từ giã đi đường, bến bãi, tàu đánh cá đều được mua hết, rất an toàn. Dĩ nhiên tiền nào của đó. Giá mỗi đầu người là 4 cây và sẽ thanh toán khi đến đảo. Kiệt đồng ý ngay, rồi xin Bác cho Kiệt đến từ giã Bình, Hoà và nhờ nhắn tin cho Chi. Nhưng Bác Năm nói dứt khoát không được. Đây là vấn đề bảo mật. Bác bảo nếu Kiệt cãi lời Bác thì coi như đồng nghĩa với việc khước từ chuyến đi. Kiệt đành bó tay...

Ba ngày sau gia đình Bình lên xe tải của Cơ Quan đặc trách Kinh Tế Mới để về An Điền Rạch Bắp mà không hề biết giờ đó Kiệt đang lên đênh trên biển cả. Còn Hoà thì tự hỏi sao đã đến ngày xuất viện vẫn không thấy Kiệt về, liền chạy lên BV thì được biết Kiệt đã rời BV trước khi có giấy xuất viện. Còn Lan Chi thì định ninh Kiệt đã xuất viện và đang tịnh dưỡng tại nhà. Nhưng 10 ngày sau Kiệt cũng không trở lại làm việc. Chi vô cùng hoang mang liền chạy đi hỏi mấy người trong toán bốc vác nhưng cũng không ai biết nhà Kiệt và Bình ở đâu.

Mất Kiệt rồi Chi chẳng còn thiết tha gì nữa, thậm chí trách Kiệt sao nỡ bỏ nàng đi đâu mà không một lời từ giã, hoặc giả một lời nhắn cũng không, trong khi nàng tha thiết yêu Kiệt và có lỗi gì với Kiệt đâu. Tại sao Kiệt lại đối xử với nàng như thế. Nàng sẵn sàng đánh đổi tất cả để có được Kiệt trong vòng tay yêu thương kia mà.

Kiệt đi rồi thì Toại coi như bất chiến tự nhiên thành. Nhìn khuôn mặt tự đắc của Toại, Chi nghĩ cũng có thể chính Toại đã thủ tiêu Kiệt hoặc đưa Kiệt vào tù bằng khả năng sẵn có của Toại. Nghĩ thế Chi càng căm thù Toại, còn Toại thì nghĩ hơn lúc nào hết, bây giờ phải dồn mọi nỗ lực để chinh phục trái tim của Chi. Nhưng càng sẵn đón thì Chi càng tỏ ra lạnh lùng. Cùng là đảng viên Cộng sản, nhưng giữa Chi và Toại, Chi thấy tình đồng chí còn không có, huống chi là tình yêu. Toại càng thất vọng thì tự ái của Toại càng trở dậy. Để có lúc Toại nhủ thầm là: "*cô không muốn uống rượu mời, thì phải uống rượu phạt thôi*". Và đối với người Cộng sản, ngay trong tình yêu họ cũng muốn chiếm đoạt, nếu không bằng thủ đoạn thì cũng sẽ bằng quyền lực.

Ba tháng sau...mùa Noel 1975.... Kiệt rời Pulau Bidong đến Kuala Lumpur để đáp máy bay sang Hoa Kỳ đoàn tụ cùng gia đình tại thành phố Westminster, California. Cát cánh từ thủ đô Kuala Lumpur quá cảnh Seoul, khi

nghe phi hành đoàn thông báo đang trên không phận Việt Nam tìm Kiệt nhói đau. "*Chi ơi, mắt quê hương anh có ngày tìm lại, mắt em rồi, anh vĩnh viễn xa em*" ...

Rời Seoul trên chuyến bay của hãng hàng không Northwest, sau 12 giờ bay Kiệt đến Los Angeles lúc 10 giờ sáng. Phi trường LAX người đông như kiến, kể đến người đi, ai cũng nôn nao được gặp lại người thân trong mùa Giáng Sinh đoàn tụ. Ra đón Kiệt chỉ có mẹ Kiệt và chị Anh Thư, vì ông anh rể người Mỹ tên Dean và vợ chồng Tuấn, anh trai, bận đi làm. Mẹ Kiệt ôm Kiệt vào lòng khóc sướt mướt và nói với Kiệt: "đôi lúc má tưởng chừng như sẽ không bao giờ gặp lại con nữa. Thôi gia đình mình đã thoát cảnh chia ly, giờ đây có nhắm mắt đi về với Ông Bà má cũng mãn nguyện rồi". Từ khi sang Mỹ, mẹ Kiệt ở chung với gia đình Tuấn, anh rể Kiệt. Nhưng từ khi có tin Kiệt sắp qua, vợ chồng Anh Thư đã mua một căn nhà nhỏ, 3 phòng ngủ tại thành phố Westminster, Miền Nam California cho mẹ và Kiệt, hai mẹ con hủ hỉ nhau để bỏ những ngày xa cách. Chiều hôm đó một bữa tiệc linh đình do Anh Thư khoản đãi tại nhà để mừng ngày gia đình đoàn tụ và chào đón Kiệt đến được bến bờ tự do. Khách tham dự ngoài đại gia đình nhà Kiệt còn có một số bạn bè của Dean. Trong bữa tiệc, bằng Anh ngữ, Kiệt kể lại những diễn biến sau 30/4 và những bước gian nan của cuộc hành trình tìm tự do và một chuyện tình không biên giới giữa Kiệt và một cô Cán Bộ tên Lan Chi, một vài người bạn của Dean rất xúc động và đã cầu nguyện cho Lan Chi có cơ may thoát khỏi gọng kìm lịch sử và tìm được cuộc sống mới.

Hơn 3 tháng ở trại tỵ nạn, Kiệt suy đi nghĩ lại mấy lần định viết thư cho Chi, nhưng đặt bút xuống rồi lại thôi. Kiệt tưởng tượng Chi sẽ đau khổ biết chừng nào khi biết Kiệt đã rời khỏi VN. Thôi cứ để Chi hy vọng Kiệt vẫn còn quanh quẩn đâu đó, dù là hy vọng mong manh nhưng vẫn là hy vọng để sống và chờ đợi ánh sáng cuối đường hầm. Nhưng bây giờ khi sang đến Mỹ Kiệt mới nhận ra rằng thà để Chi đau khổ một lần rồi theo thời gian nỗi khổ sẽ nguôi ngoai, hơn là cứ im lặng khoá chặt thông tin để Chi phải chết dần trong tuyệt vọng. Và Kiệt quyết định viết thư để báo tin và tạ lỗi cùng nàng.

Ba tuần sau thư Kiệt gửi cho Chi đã về đến Sở Thủy Lợi nhưng vẫn còn nằm ở Chi Bộ Đảng theo đúng thủ tục và điều lệ Đảng đối với thư từ có nguồn gốc từ nước ngoài. Toại tức điên người khi biết Kiệt đã thoát lưới, ôm chân Đế Quốc Mỹ và vẫn chưa chịu buông tha cho Chi. Ban đầu Toại định ém luôn thư, nhưng nghĩ lại, trao thư cho Chi cũng là một điều hay, để Chi biết chắc chắn giờ này Kiệt và Chi đã cách nhau nửa vòng trái đất và Chi sẽ an phận mà không còn mơ mộng gì nữa. Mất Kiệt Chi sẽ như người sắp chết đuối và lúc đó Toại sẽ đóng vai một cái phao cứu hộ mở rộng vòng tay đón nhận Chi trở về trong sự yêu thương che chở của mình. Nghĩ đến đây Toại lấy làm đắc chí vì tự thấy sự suy luận của mình quả rất có "lô- gích" và đúng với . . . duy vật biện chứng!

Hôm sau, đầu giờ làm việc Toại điện thoại gọi Chi lên phòng chi uỷ có việc. Chi bước vào phòng với khuôn mặt sầu não:

- Chào đồng chí, đồng chí gọi tôi trong giờ hành chính có việc gì quan trọng không ạ?
- Quan trọng đối với đồng chí, còn với tôi thì không.
- Đồng chí có thể nói rõ hơn không?

Toại trả lời Chi bằng cách rút trong ngăn kéo đưa cho Chi một phong thư. Chi cầm lấy và mắt Chi hoa lên khi nhìn góc trên, bên trái:

From: KIET DAO
7. . . ROCHELLE Ave
WESTMINSTER , CA 9 . . .
U.S.A.

Chi cầm phong thư chạy về phòng làm việc đọc ngấu ngiến:

California ngày . . . tháng 12 năm 1975

*Chi thương nhớ của anh,
Trước hết em hãy cho anh nói ngàn lời xin lỗi cùng em vì đã ra đi mà không một lời từ biệt. Và kể đến là lời*

thăm hỏi đến sức khoẻ của em.

Anh sắp kể cho em những gì mà anh đã phải một lần xin khất lại, mong em đón nhận và sẵn sàng dành cho anh một sự thông cảm sâu xa nếu không muốn nói là tha thứ...

Gia đình anh có 3 anh chị em, 2 trai 1 gái. Ba anh là công chức, ông mất lúc anh mới lên năm. Má anh bán tạp hoá ở Chợ Bình Dương để nuôi sống gia đình. Chị Anh Thư là chị cả, tốt nghiệp đại học và làm việc tại toà đại sứ Mỹ ở Saigon. Nơi đây chị đã gặp Dean trong phái bộ ngoại giao Mỹ và 2 người đã kết hôn. Người anh kế của anh là Tuấn, giáo sư toán, đã có gia đình. Anh là con trai út. Trước ngày 30 tháng 4 anh đang thụ huấn khoá SQ căn bản Bộ binh tại Long Thành lúc đó có lệnh cấm trại 100%. Khi có lệnh đầu hàng anh chạy về nhà thì được biết Dean đã đưa cả gia đình sang Mỹ và nhà anh đã bị tịch thu. Anh phải sống bơ vơ, lang thang và cuối cùng tá túc tại nhà của Hoà, một người bạn học cũ. Bình là bạn cùng khoá SQ với anh nhưng chẳng giúp được gì cho anh. Bởi gia đình của Bình bị buộc phải đi kinh tế mới vì ba của Bình đang bị tập trung cải tạo. Bình hy vọng là cái chân công nhân bốc vác ở Sờ sẽ giúp gia đình khỏi đi kinh tế mới, nhưng rồi Bình đã bị đuổi việc. Anh cũng cố gắng xin một chân bốc vác như Bình để được yên thân chứ không phải vì chén cơm manh áo. Bởi trước khi đi gia đình có để lại cho anh một số tiền đủ để anh sống trong nhiều năm. Sẵn dịp cho anh nhắc lại là hôm hai đứa đi ăn ở nhà hàng nổi, trong lúc đi vệ sinh anh đã ghé quầy thu ngân để thanh toán hoá đơn bàn số 3 của tụi mình nhưng sợ em giận nên anh phải dấu em thôi. Và em nhớ từ ngày 2 đứa quen nhau, có lúc anh phải DẤU em nhưng anh chưa hề DỒI em bất cứ điều gì đâu nhé. Anh biết, khi yêu anh em đã thách thức cả tương lai, vượt qua hàng rào giai cấp và biên giới chính trị để đến với anh. Và anh đã hiểu anh là gì trong quả tim em.

Em yêu, Tạo Hoá có khất khe lắm không khi cho hai đứa gặp nhau trong một hoàn cảnh thật trớ trêu. Yêu nhau nhưng không biết đoạn kết của tình yêu là ngưỡng cửa của Thiên đường hay là bi kịch của xung đột xã hội mà em và anh sẽ là nạn nhân của những tham vọng đi xây dựng thiên đường. Giờ đây hai đứa đã "ngành trùng xa cách", anh đang cố nhìn về quá khứ để nghe tiếng em nói, thấy miệng em cười, để cảm nhận cái hạnh phúc vô biên khi được em săn sóc trên giường bệnh. Mỗi ngày nào mà nay đã trở thành dĩ vãng xa xôi. Em chưa bao giờ nói yêu anh, cũng như anh chưa bao giờ nói tiếng yêu em, nhưng trong ánh mắt hai đứa nhìn nhau đã có ngàn câu nói yêu thương mà giờ đây vẫn đọng đầy trong ký ức.

Em yêu, hơn 100 ngày qua anh đã thấm thía cái nỗi cô đơn khi thiếu em, cũng như hình dung được những đau khổ của em trong sự trống vắng khi anh đột nhiên biến mất không một dòng chữ giã từ. Anh cũng đau lắm chứ, nhưng em ơi, mọi việc đã được gia đình xếp đặt hết cả rồi. Ngay cả người bạn thân nhất của anh là Bình cũng không biết giờ này anh ở đâu và ngược lại anh cũng không biết giờ này Bình đang sống ra sao và ở đâu. Nếu em đã hiểu được nỗi khổ của anh thì anh tin giờ này trong ánh mắt dịu hiền của em đã chan chứa những cái nhìn tha thứ.

Hỏi người em xa xôi của anh, hôm qua anh đã kể về em cho cả gia đình nghe, trong đó có chuyện tai nạn lao động xảy ra cho anh. Mẹ anh rất xúc động khi nghe kể về người con gái luôn bên giường bệnh để săn sóc cho anh. Mẹ nói "ước gì cô gái ấy đang đứng trước mẹ để mẹ ôm chặt vào lòng và âu yếm gọi con dâu của mẹ đây rồi". Gia đình anh xin chân thành gửi đến em lời cảm ơn sâu xa và những lời thăm hỏi thân thương nhất. Người xưa có câu:

"Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ".

Như vậy mình vẫn có quyền hy vọng gặp lại nhau phải không em, dù một niềm hy vọng khá mong manh.

Ngàn lời thương nhớ gửi về em.

Mong tin em.

Hôn em qua hai bờ Thái Bình Dương bao la.

Anh.

Đào anh Kiệt.

Chi đọc đi, đọc lại hai ba lần rồi ôm mặt khóc như đứa bé. Khi không còn nước mắt để khóc nữa Chi ngước mặt lên thì thấy Toại đã đứng bên cạnh:

- Tôi xin lỗi đã bước vào đây không phải lúc nhưng tôi cũng chỉ có ý tốt muốn giúp cô thôi. Tôi hiểu được nỗi buồn của cô trong lúc này. Đứng vào vị trí của cô thì khó có ai còn tâm trí để làm việc. Tôi đề nghị cô

nên làm đơn xin nghỉ dưỡng ít hôm cho người ngoại, tôi sẽ nói với Giám đốc để giúp cô cho.

- Cám ơn đồng chí. Tôi sẽ suy nghĩ để quyết định sau.
- Tôi đang nói chuyện với cô với tư cách một đồng nghiệp hơn là một Bí thư. Cô đừng gọi tôi là đồng chí có được không?
- Bây giờ đang trong giờ làm việc, tôi phải giữ đúng vị trí của tôi, mong đồng chí thông cảm và vui lòng trả lại sự yên tĩnh cho tôi. Cám ơn đồng chí.

Khi Toại bước ra, Chi ngồi đọc đi đọc lại lá thư cả chục lần, hầu như muốn thuộc lòng cả đến những dấu chấm, phẩy. Càng đọc Chi càng buồn cho con đường tình ái của mình sao quá bi thương ngay từ độ tuổi mới bước chân vào đời, như lời của một bản nhạc tình Miền Nam: "đường vào tình yêu có trăm lần vui, có vạn lần buồn". Vâng, chỉ có trăm lần vui nhưng có đến những vạn lần buồn. Người yêu đầu đời đã ra đi và không bao giờ trở lại. Còn người bây giờ thì đang ở bên kia bờ đại dương mịt mù xa tít chẳng hẹn ngày về. Nhưng thôi, nàng tự nhủ, thà đau khổ vì tình yêu còn hơn sống không có tình yêu. Và nàng khẳng định với chính mình là Toại và nàng không thể có tình yêu được. Đây cũng là lúc để nàng chiêm nghiệm và so sánh giữa Kiệt và Toại. Cùng là sĩ quan ở hai bên chiến tuyến nhưng người sĩ quan Miền Nam họ hiểu rất rõ thực chất của chế độ Cộng sản và họ càng hiểu rõ hơn cái bản chất của chế độ mà họ đã chiến đấu để bảo vệ. Trong khi người sĩ quan Miền Bắc họ chiến đấu cho một chế độ mà họ chưa bao giờ nhìn thấy trên thực tế, vì chế độ Cộng Sản nó có thực đâu để mà thấy, để mà biết. Nó chỉ là sản phẩm tưởng tượng của một bộ óc bệnh hoạn. Và họ càng mù tịt về chế độ tư bản, vì họ chỉ biết tư bản qua cái lăng kính méo mó của Đảng. Tóm lại người Cộng sản Miền Bắc họ sống, chiến đấu và làm việc như những con robot. Ngay cả trong tình yêu họ cũng nghĩ một cách thiên cận hễ có quyền, có tiền ắt có tình. Trong khi người SQ Miền Nam họ sống lãng mạn nhưng luôn dung hoà giữa lý trí và tình cảm. Thế nên khi tiếp xúc với họ nàng luôn cảm thấy ấm áp tình người, đời sống dễ thăng hoa và xã hội của những con người đó chính là mảnh đất phì nhiêu cho tình yêu nảy nở.

Chi quyết định không xin phép nghỉ, vẫn làm việc bình thường, vì xin nghỉ trong lúc này sẽ rơi vào cái bẫy của Toại. Chấp nhận tình yêu của hắn là một chuyện không thể đối với Chi. Và chắc chắn khi hắn mang mặc cảm bị ra rìa hắn sẽ điên cuồng trả thù. Lúc đó hắn sẽ quy tội cho Chi là một Đảng viên uỷ mị về tình cảm, mất lập trường quan điểm, thiếu tính chiến đấu, nặng đầu óc tiểu tư sản, để trừ dập Chi. Nhưng Chi đã làm. Hắn còn độc ác hơn nữa, hắn thực hiện đúng phương châm của hắn: chê rượu mời thì phải uống rượu phạt thôi!

Sau mấy lần tặng quà Chi không nhận, mời đi ăn Chi từ chối, Toại triệu tập phiên họp chi bộ Đảng khẩn cấp, dùng áp lực mạnh đối các đồng chí của hắn trong chi bộ cùng bỏ phiếu để khai trừ Chi ra khỏi Đảng Cộng Sản vì tội có quan hệ với phần tử xấu ở nước ngoài, bọn ôm chân Đế Quốc, mặc dù đã nhiều lần được chi bộ nhắc nhở, giáo dục.

Sau khi tuyên bố khai trừ đảng Toại hỏi Chi có ý kiến gì không. Chi trả lời:

- Tôi chấp nhận quyết định của Chi Bộ và tôi có lời xin lỗi ông Toại vì đã làm ông mất vui khi tôi đã 2 lần từ chối quà tặng và 2 lần từ chối lời mời đi ăn của ông. Thế thôi.
- Này này, đồng chí không được vu khống tôi nhé. Bằng cơ đâu?
- Xin lỗi, tôi không còn là đồng chí của ông nữa. Còn bằng cơ thì nếu tôi nhận quà và nhận lời của ông thì tôi mới có bằng cơ. Rất tiếc là tôi đã không nhận. Và tôi đã tiên đoán trước việc ông làm ngày hôm nay nên tôi đã báo cáo về Văn phòng Tỉnh Ủy và Bộ Thủy lợi việc làm của ông rồi. Đó cũng có thể là bằng cơ cho ông.

Cả phòng họp xầm xì và Toại tự nhủ: đúng là cọp đã thức. Toại hỏi câu chốt: còn ai có ý kiến gì nữa không? Nếu không, buổi họp chấm dứt. Chiều nay đầu giờ mời cô Chi trở lại nhận quyết định chính thức. Hắn hơi bị sóc với câu trả lời thách thức của Chi, nhưng đã lỡ phóng lao, hắn phải theo lao.

Sau khi nhận quyết định, Chi về phòng thu xếp và chờ quyết định sa thải. Trong cơ chế CS, khai trừ Đảng và sa thải luôn đi liền nhau.

Hai tuần sau Chi có mặt trên tàu hỏa Thống Nhất để về Hải Phòng. Hành trang lên đường quan trọng nhất của Chi là Quyết Định Khai Trừ Đảng, Giấy buộc Thôi Việc và bức thư của Kiệt. Chi về đến nhà nửa khuya làm bố mẹ hoảng hốt không biết điều lành hay dữ đã xảy ra cho Chi, nhưng Chi đã kịp thời trấn an:

- Lần này con về ở luôn với bố mẹ là điều tốt rồi, bố mẹ đừng lo gì cả.
- Nhưng việc gì đã xảy ra cho con?

- Chỉ việc con muốn được săn sóc bố mẹ thôi. Để thong thả con sẽ giải thích lý do tại sao con muốn thế cho bố mẹ rõ.

Gia đình bố mẹ Chi đã nhận giấy báo tử của hai anh trai Chi, kèm giấy chứng nhận Gia Đình Liệt Sĩ tức thuộc diện "Chính Sách" nên khi trở về Chi được nhập hộ khẩu và là xã viên Hợp Tác Xã Đánh Bắt Hải Sản C.B. một cách dễ dàng.

Thời gian này đủ cho Chi nói rõ cho bố mẹ Chi về sự phồn thịnh, sung túc của một Miền Nam tự do phát triển mọi mặt và đã bỏ xa Miền Bắc. Đặc biệt về Văn hoá nghệ thuật mà trong đó âm nhạc đã đạt tới đỉnh cao. Có những bản nhạc MN đã được dịch lời ca và phổ biến tận Đài Loan và Nhật Bản. Chi cũng nói rõ về thực chất của cuộc chiến tranh Giải Phóng Miền Nam mà 2 anh trai của nàng đã phải đóng góp xương máu, bộ mặt thật của Đảng Cộng Sản và những việc làm của họ sau khi chiếm Miền Nam, thái độ của nhân dân Miền Nam đối với "Quân Giải Phóng" như thế nào. Khi mọi chuyện đã được phơi bày thì bố mẹ Chi rất đồng tình với việc Chi đã ra khỏi Đảng CSVN.

Trước khi bắt tay vào công việc thường nhật của một xã viên hợp tác xã, Chi viết thư hồi âm cho Kiệt. Nội dung bức thư chỉ có 3 chữ: Hãy chờ em!

Công việc trước mắt của Chi bây giờ là theo chân bố mẹ ra khơi trên những chiếc ghe đánh cá. Học cách phân loại hải sản, cách ướp cá, cách tiên đoán thời tiết theo kinh nghiệm dân gian cũng như cách định vị theo hải bàn. Ngoài ra Chi còn tìm hiểu khả năng hải hành của từng loại ghe, tàu và cách điều phối ghe tàu của HTX.

Bên kia bờ Thái Bình Dương, sau khi lấy bằng lái xe, Kiệt không phải học ESL mà ghi danh lấy những lớp prerequisites cho computer science tại trường Golden West College. Trong thời gian này Kiệt được chị Anh Thư hướng dẫn về Stock Exchange, Kiệt rất thích thú và tỏ ra rất có năng khiếu trên thị trường này.

Một buổi chiều từ trường về, Kiệt mở thùng thư thấy một lá thư VN, người gửi là Chi, Hải Phòng. Kiệt mừng quá vội mở ra ngay. Nhưng tiếc quá, chỉ được 3 chữ, "hãy chờ em!" Kiệt vừa mừng, vừa lo, vừa giận. Mừng vì biết Chi đã nhận được thư của mình. Lo vì không biết tại sao Chi không ghi địa chỉ rõ ràng, chỉ ghi Hải Phòng, dấu bưu điện lại là Hà Nội, và có phải vì lá thư của mình mà Chi phải nghĩ việc để về quê không. Giận vì tại sao Chi quá hà tiện chữ nghĩa với mình khi một bức thư xuyên đại dương chỉ tải tròn 3 chữ. Và bây giờ có muốn viết cho Chi thì biết gửi về đâu? Sau mấy ngày căng thẳng lo âu, Kiệt không tìm được lối thoát nào cho vấn đề, đành phải nói "wait and see".